

Kendorustningar för barn är exakta kopior av de vuxnas. De är handgjorda av bambu, läder, lack, stål och stoppat tyg.

Av BJÖRN
von BAHR

Japan har startat en insamling för Sverige.

Svenskarna är duktiga i japansk svärdfäktning, kendo. Men vi har inte tillräckligt med rustningar och det vill japanerna nu göra någonting åt.

En cirkulärskrivelse har gått ut till samtliga japanska kendo-klubbar. Dessa omfattar två miljoner fäktare och dessa uppmanas nu att vänligen sända överskottsrustningar till en uppsamlingscentral i Tokyo. Där paketeras de och sänds till Sverige. Japan betalar fraktagiften.

Intresset ökar

Vice ordföranden i internationella kendo-förbundet, rektor Robert von Sandor, Lidingö, har övertygat japanerna om svenskarnas rustningsbehov. Han säger:

— Kendointresset ökar i Sverige. Sporten utövas i Stockholm, Göteborg, Malmo, Örebro, Landskrona och Arvika.

Rustad till tänderna

— med japansk hjälp

— Men en rustning kostar 400—500 kronor. Därför drar sig många från att börja fäkta. Det finns cirka 100 svenska kendo-fäktare, varav 30 är under 12 år. Det finns också tre instruktörer.

— Med fler rustningar blir det genast fler fäktare i Sverige.

— Att en rustning är så dyr beror på att den är handgjord. Hjälmens är av vadderat tyg, gallermasken av stål, bröstharnesket av läder, lack och bambu, höftskyddet av vadderat tyg, handskarna av läder och så är själva dräkten en specialsydd jacka och lång kjol.

— Svärdet är av bambu

och kostar 30 kronor. Sådana ingår inte i den japanska gåvan.

Orörliga

— Japansk fäktning skiljer sig mycket från europeisk. Bland annat kan de två tävlande i kendo stå vända mot varandra i en halvtimme med svärdens höjda till hugg. De står fullkomligt orörliga.

— Det är fråga om psykisk uthållighet. Den fäktare som först börjar darrar riskerar också att först bli träffad. Ty den som inte är helkoncentrerad är inte alltid lika kvick och hinner inte hugga snabbare än den andre.

GUNNAR EDMAN:

Vårt behov av tröst

Livet var en pina för honom BARA PÅ TÅGET SLAPP HAN SIN ÅNGEST

Vi var två i kupén, på resa norrut, genom Mellansverige. Ingen hade lust att tända läslampan. Solnedgångens orange simmade ännu över skogar klädda i snö.

Han var en skäggprydd man i 35-årsåldern. Vi satt tysta mitt emot varann. Som man gör på svenska tåg. Mörkret, myllrande av stjärnor, började falla därute.

Oväntat saktar tåget in och blir stående ute på linjen. Vår tystnad i kupén känns bedövande. Vi lutar oss båda in mot fönstret för att titta på landskapet, en öppen skogsglänta; inga hus, bara snö och stjärnor som flimrar starkt.

— Natten skall lysa såsom dagen, hör jag honom säga. En passande kommentar. Men väntar han sig att jag ska svara? Vi hade knappt bytt ord förut... Då kommer konduktören in. — Ett tillfälligt strömavbrott, får vi veta.

Kyla i kupén

Snart börjar det kyla i kupén.

— Jag tror vi får ta på oss, säger jag och hänger rocken över axlarna.

Det blir upptakten till ett samtal. Han börjar berätta.

■ Tåget rör sig igen, samhällen blinkar förbi, stationer passeras. Men hans berättelse fortsätter. Hans livs berättelse kring de fem mystiska orden. En nattsvart historia till att börja med:

— Vem rår för att man föddes överkänslig? Psykisk belastning, sa läkarna. Redan i skolåldern kände jag ångest för livet. Varför måste människor göra varann så mycket ont? Fast de inte vill det. Jag hade det tätt in på mej. Så mycket onödigt lidande. Varför, varför? frågade jag mej. Men ingen gav svar.

Jag minns när en släkting till oss gick och sköt sej. Hans pojke och jag var klasskamrater. Jag stod inte ut med att se hans förtvivlan. Vad skulle jag trösta honom med? På begravningsdagen rymde jag hemifrån. Tog tåget till närmaste stad. Jag ville fly, bara fly. Allt var så fruktansvärt meningslöst.

I den stan gick jag sen på gymnasiet. Det var kanske mina ljusaste år. En flickvän hjälpte mej så gott hon kunde med min livsskräck. Men i längden orkade hon inte med mej. Det gjorde ingen. Och jag blev allt ensammare.

■ Än värre blev det när jag började studierna på universitetet. Mina kontaktsvårigheter var ju stora. Men så bottenfruset ensam har jag nog aldrig känt mej. Ingen ute i samhället anar hur övergiven en student kan känna sej.

Hemma sa dom: Du får gå till läkare igen. Det gjorde jag. Åt nervpiller, provade samtalsterapi. Tidvis hjälpte det. Men fri från ångesten blev jag inte. Nätterna var värst. Jag köpte extra starka lampor. Rummet måste badda i ljus hela natten — så rädd var jag. Ändå gick det sällan att pina sej

till sömns — ensamhetsskräcken var lika mycket dödsskräck.

Visst försökte jag "rycka upp mej", som det så fånigt heter. Och fast fördröjd lyckades min examen. Men då var jag helt slut, av kramper och febrier. "Kommer du bara ut i ordnat arbete", tröstade mej min läkare, "ska nog skräcken för ensamheten ge med sej." Och delvis fick han rätt.

■ Jag kom att flytta ofta. För jag var rastlös. Jag ville bara fly. Jag fann på, att under resor släppte ångesten. Så snart jag satt på tåget kände jag mej så egendomligt upprymd och hoppfull. Nästan hela mitt fadersarv spenderade jag på dessa meningslösa resor kors och tvärs genom landet. I en sovkupé, med tryggheten att ha två sovande ovanför mej, kunde jag vara helt lycklig.

Dödens ensam

Men nu ska jag berätta vad som hände på ett litet landsortshotell, dit jag anlände en vinterkväll. Några förtvivlade kontaktförsök hade slagit fel. Jag var dödens ensam på det här rummet.

Det var långt frampå natten. Jag låg påklädd och kedjerökte. Tidningarna var slutlästa. På nattduksbordet låg en bok. Jag slog upp den, alldeles på måfå. Överst på en vänstersida läste jag: "Natten skulle lysa såsom dagen."

Jag vände ett blad tillbaka. Jag var så uppskärnad av nervös trötthet att jag först inte fattade att det var i Bibeln, och den 139:e psalmen, jag läste. Men orden grep tag i mej på ett så märkvärdigt sätt. Jag liksom läste dem inte, jag fick känslan att jag pratade med någon, ställde direkt frågor till någon som lyssnade på mej: "Vart skall jag fly för ditt ansikte? Om jag så sade: 'Mörker må betäcka mig, och ljuset bli natt omkring mig', så skulle själva mörkret icke vara mörkt för dig; natten skulle lysa såsom dagen."

Jag upprepade psalmens ord gång på gång. Jag ropade ut dem i rummet. Efter en stund måste jag släcka lampan och rulla upp. Vinternatten stod ljus som dagen därute. Den jag talade och bad till fanns överallt, tyckte jag. Lyssnande på mej. Just på mej. Hans ansikte var gömt bland stjärnorna. Han var osynlig. Men han fanns.

Därför flydde jag

Jag ifrågasatte inte ens, jag bara visste att det var för Honom jag hela mitt liv hade flytt. Att det var min ångests djupaste anledning. Så länge jag bad dessa psaltarord upplevde jag en vidunderlig frid, som en hand över mej. En inre visshet: Jag är inte ensam — trots att jag är så "ensam"...

Det är flera år sen nu. Nog kom ångesten tillbaka, men bara som skuggan av det som varit. Något nytt hade brutit ner min ensamhet, min skräck för ensamheten: kontakten med den Osynlige, genom bönen. Och jag kan inte se en sån här vinterkväll utan att minnas den natten då jag inte kunde fly längre. Därför att Han hade hunnit upp mej. Också min förfärliga ångestnatt "skulle lysa såsom dagen".

Rekord

■ "Tuggis" hette den engelska kaninen som nått världsrekord i tyngd. 11 och ett halvt kilo vägde kaninen.

■ Den minsta klockan i världen har gjorts i Schweiz. Den är en och en halv centimeter och är smyckad med 15 juveler.

■ Det längsta telefonsamtalet har uppmätts i USA. Det höll på i 550 timmar från den 28 november till den 21 december. Aret var 1966.

■ Den ende man i världen som klarar att röka 12 hela tjocka cigarrer på en gång heter Simon Argevitich från Kalifornien, USA.

■ Det högsta pris som någonsin betalats för en hatt är 170 000 kronor.

Den hatten köptes på en aktion och lär ha varit Napoleons.

■ Kyss till, sa fröken Pat Lacy, 18. Och George Wike pussades i hela 30 timmar och 27 minuter. Det lär vara rekord.

■ Så mycket mat har aldrig tidigare setts på en tallrik — som till en bröllopsfest för beduiner. På tallriken fanns kokta ägg som stoppats in i fisk. Fisken hade stoppats in i kokta kycklingar, kycklingarna hade stoppats in i rostade får och fåren hade lagts in i en hel kamel.

■ Lester Nixon från Florida, USA, lär vara den mest bereste mannen i världen. Han har besökt 112 länder. Lester Nixon är rullstolsbunden.